

Ова Влада Србије остаће, поред осталог, упамћена и по томе што је непрестано била под преиспитивањем. У политичкој злоупотреби тема ништа није свето, чак ни изгубљени животи.

То никако није био случај кад су владу водили они који данас немају елементарну саосећајност са жртвама, њиховим породицама и државом. Те раније владе, чији лидери данас са маргине политичког живота траже оставке премијера и министра спољних послова, нису чак ни помишљале да ураде нешто слично, чак ни онда када су животни интереси Србије били доведени у питање, као на пример, када је Косово једнострано прогласило независност и када је за време њихове власти више од 80 земаља то признало. А претходно, док је Тадић био министар одбране, у мартовском погрому на Косову и Метохији убијено је 16 Срба, рањено више од 900, четири хиљаде је протерано, спаљено 935 српских кућа и 35 православних цркава. И све то није било довољно за оставке.

Борису Тадићу би зато било боље да објасни како су орден који је добио од Гадафија, као и његово учешће на војној паради у Триполију поводом 40 година Гадафијеве револуције, на коју је повео и вод Војске Србије, док је цео свет био у исто време на обележавању 70 година од почетка Другог светског рата, као и његова четири сусрета у Либији са Гадафијем за пет година, чиме се тада јавно хвалио, допринели међународном угледу Србије и безбедности Срба у Либији после Гадафија.

Борку Стефановићу, који је од 3.9.2007. био шеф кабинета министра Вука Јеремића, а од 26.8.2011. и политички директор министарства спољних послова све до 1.5.2013. било би боље да објасни зашто нису затворили амбасаду тада 2011. године када је рат почео и био најжешћи, када су после пада Гадафија Срби били означени као његови главни савезници.

Тадић и остали, по свом обичају, заменом теза оптужују Вучића и Дачића уместо оних који су отели и убили наше људе. И то је једина истина.